

Jij bent alles

Jij bent alles is een uitgave van Van Driel Publishing,
Brugge

© 2024 Van Driel Publishing

Auteur: Mirjam Aarts

Redactie: Eline van der Boog

Omslagontwerp: Leontine Gaasenbeek

Foto omslag: Marc Roos

Opmaak: Terence van Driel

ISBN: 9789493341357 (paperback)

ISBN: 9789493341579 (e-book)

ISBN: 9789493341586 (GL-uitgave)

NUR: 340

WWW.VANDRIEL.BE

info@vandriel.be

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Jij bent alles

Citron Meringuée
Bed & Breakfast

Mirjam Aarts

*Voor papa
ik mis je elke dag*

Hoofdstuk 1

Het is me gelukt. Twee jaar geleden had ik nooit gedacht dat vandaag de dag mijn leven er zo uit zou zien. Mijn grote droom om een bed and breakfast te starten in Zuid-Frankrijk is uitgekomen. Al heeft het wel wat bloed, zweet en tranen gekost. Oké, eerlijk: het heeft heel veel bloed, zweet en tranen gekost. En eigenlijk moet ik ook niet spreken in de verleden tijd. Het kost nog steeds bakken met energie. In iets meer dan twee jaar tijd heb ik mijn baan als leerkracht in het basisonderwijs opgezegd, heb ik mijn relatie met Thijs verbroken, ben ik geëmigreerd naar Zuid-Frankrijk, heb ik een bouwval omgetoverd tot een bed and breakfast genaamd *Citron Meringuée*, werd ik verliefd op een Fransman én heb ik een baby op de wereld gezet. Nu ik er zo op terugkijk lijkt het bijna onmogelijk dat een mens dat allemaal doorstaat zonder in elkaar te zakken als een verregend kaartenhuis. Toch is het gelukt. En daar ben ik best een beetje trots op.

Ik kijk rond in onze grote achtertuin. In het zwembad drijven een paar blaadjes, maar nog steeds glinstert het water in de ochtendzon. De bladeren aan de bomen die aan de rand van de tuin staan, beginnen de eerste herfstkleuren te tonen en naast me ligt Louise

te spelen op haar speelkleed in het gras. Hoewel het al oktober is, doet de zon nog steeds flink haar best om het te doen lijken alsof de zomer nog niet voorbij is. De zonnebloemen zijn begonnen aan de aftakeling, maar zijn nog steeds prachtig en ik geniet volop van de okergele kleur die ze hebben.

‘Goedemorgen, lieverd.’ Luc zet een mok dampende thee voor mijn neus en gaat dan tegenover mij aan de terrastafel zitten. ‘Heb je een beetje geslapen?’ Hij draagt een joggingbroek en zijn out-of-bed-coupe ziet eruit alsof er net een flinke windvlaag door zijn donkere haren is gegaan. Het staat alle kanten op.

‘Hm, ja op zich ...’ mompel ik terwijl ik voorzichtig een slokje thee neem, waar ik vervolgens direct spijt van heb. Dat wordt de komende dagen doorkomen met een blaar op mijn tong.

De meeste nachten met Louise gaan prima, maar er zitten af en toe nachten tussen waarvan ik wenste dat ze niet bestonden. Negen van de tien keer hoort Luc haar ook niet huilen, waardoor ik de sjaak ben. Soms sta ik inwendig te vloeken als ik voor de derde keer in een uur tijd naar Louise toe moet om haar speentje te geven en zou ik willen dat ik dat ding aan haar mond kon vastplakken.

Ik onderdruk een geeuw, wat maar gedeeltelijk lukt. ‘Misschien moeten wij toch eens van slaapkant wisselen. Dan hoor jij Louise ook een keer huilen.’ Ik kijk Luc met een grijns aan.

‘Ben je er weer zo vaak uit geweest vannacht? Ik heb toch gezegd dat je mij gewoon wakker moet maken. Ik vind het helemaal niet erg om ook naar Louise te gaan.’

Ik kijk naar onze dochter die inmiddels rechtop zit en met haar knuffel in de lucht zwaait. Haar donkere haarbos gaat steeds meer krullen en dat ziet er zo schattig uit. Als ik haar zo zie vergeet ik mijn ergernissen van afgelopen nacht en zou ik het liefst de hele tijd naast haar bedje staan, zodat ik haar geen seconde uit het oog verlies en ik elke minuut van haar leven naar haar kan kijken. De tijd gaat zo snel voorbij en ze groeit zo hard. Als mensen met kinderen dat vroeger tegen me zeiden, dacht ik altijd: joh, stel je niet zo aan. Inmiddels weet ik wel beter. Ik ben in het afgelopen jaar getransformeerd van nuchtere kinderloze tot een sentimentele moeder die om ieder klein sprongetje dat haar dochter maakt in staat is de krant te berichten. Of het nieuws te bellen.

Luc gaat op het speelkleed zitten, duwt Louise voorzichtig achterover en geeft haar vervolgens tientallen kusjes in haar nek. Ze gilt van plezier en legt haar handjes op de wangen van haar vader.

Ik aanschouw het tafereel en krijg een brok in mijn keel als ik me bedenk hoeveel liefde er is voor dat kleine meisje. Onze mooie dochter. Het is onbeschrijflijk hoeveel je kunt houden van een persoon die pas acht maanden in je leven is.

‘Ga jij vanavond gezellig logeren bij Maxime en Sophie?’ zegt Luc op hoge toon in het Frans terwijl hij de handjes van Louise vastpakt. Hij kijkt haar aan alsof hij verwacht dat ze volmondig ‘oui’ zal roepen. We voeden onze dochter tweetalig op. Luc praat in het Frans tegen haar en ik spreek Nederlands. Met elkaar spreken we vooral Frans en tussendoor probeer ik Luc ook wat Nederlands bij te brengen. Als Louise straks groter is en kan praten, vind ik het wel fijn dat we ook samen in mijn moedertaal met haar kunnen communiceren.

‘We moeten niet vergeten een extra speentje in haar tas te doen. Voor het geval dat.’ Hoewel hij het tegen mij zegt, zijn zijn ogen nog steeds gericht op Louise.

Dat Louise vanavond gaat logeren is de tweede oorzaak van mijn slechte nacht. Maxime en Sophie zijn heel lief en zullen Louise ongetwijfeld alle aandacht geven die ze nodig heeft, maar toch vind ik het heel spannend dat ons kleine meisje vanavond voor het eerst niet bij ons slaapt. Eerlijk gezegd krijg ik al buikpijn als ik er alleen al aan denk.

Ik schuif een beetje heen en weer op mijn stoel. ‘Ja, even over vanavond ... Kunnen we niet beter vragen of Maxime en Sophie gewoon een avondje komen oppassen? Ik bedoel ... We slapen toch gewoon thuis? Dan kan Louise toch ook thuis slapen?’ probeer ik Luc op andere gedachten te brengen.

Hij doet zijn best om zijn irritatie over mijn mening

te onderdrukken, wat maar deels lukt. ‘Lieverd, hier hebben we het toch over gehad? Ze hebben al een keer eerder op Louise gepast en dat ging hartstikke goed.’ Hij gaat weer tegenover me zitten. ‘En daarbij heeft het neefje van Maxime ook al een paar keer bij hen gelogeed en die leeft ook nog steeds,’ voegt hij er met een knipoog aan toe.

Ik reageer niet en kijk alleen maar naar Louise. Ze is nog zo klein. Zo hulpeloos. Ze heeft me nodig. Ze heeft óns nodig.

‘Wij hebben ook echt even tijd nodig voor ons samen. Dat is al veel te lang geleden.’

Ik weet dat Luc gelijk heeft. Vorig jaar zomer opende de bed and breakfast en sindsdien zitten we geen moment stil. Na een hele drukke zomer volgde het najaar waarin we nog wat klussen in huis hebben opgepakt. En dat terwijl we ook regelmatig gasten over de vloer hadden. In februari is Louise geboren en toen we een beetje aan haar waren gewend, begon het hoogseizoen alweer.

‘Ik weet het,’ zeg ik met een zucht. ‘Ik vind het gewoon heel spannend.’

Luc komt achter me staan en knijpt in mijn gespannen schouderspieren. ‘Ik ga je zo erg afleiden dat je niet eens merkt dat Louise er niet is,’ fluistert hij in mijn oor.

Een kriebel gaat door mijn onderbuik als ik me bedenken dat een nacht zonder Louise naast ons bed be-

tekent dat we misschien eindelijk weer wat magie in de slaapkamer krijgen. De afgelopen maanden was dat namelijk compleet afwezig en heb ik me soms ook afgevraagd of het ooit nog zou terugkeren. De vermoedheid, in combinatie met Louise die ook op onze kamer slaapt, is niet bepaald magiemakend.

‘En morgenochtend kunnen we lekker uitslapen en uitgebreid ontbijten in de zon,’ doet Luc er nog een schepje bovenop.

Ik glimlach naar hem. ‘Dat klinkt inderdaad allemaal heel fijn.’ Een nacht met veel slaap en wakker worden wanneer ik er zin in heb in plaats van dat Louise dat bepaalt, is meer dan welkom. ‘Je hebt ook gelijk. Dat weet ik wel.’

‘Ik heb altijd gelijk,’ zegt Luc dan met een grijns. Hij pakt Louise op van het speelkleed. ‘Ik ga onze prinses even een schone luier geven en kijken of ze nog een dutje wil doen. Zullen we daarna een lijstje maken met spullen die we moeten inpakken? O, en we moeten ook niet vergeten om een boodschappenlijst te maken. Morgen komen er weer nieuwe gasten.’

Voordat ze via de openslaande deuren naar binnen verdwijnen, kijk ik Louise in haar blauwe ogen aan en druk ik een kusje op haar wang. Dan pak ik mijn telefoon en zie ik op het scherm dat ik een berichtje heb in *De Drie Musketers*. Het is de groepsapp samen met mijn twee beste vriendinnen: Lieke en Saar. Met Lieke ben ik al bevriend sinds de middelbare school en toen

ze een paar jaar geleden een relatie kreeg met Saar is onze drie-eenheid geboren. Vanaf dat moment was Saar er vaak bij als ik iets met Lieke had afgesproken. Het klikte direct tussen Saar en mij en sindsdien zijn we onafscheidelijk met z'n drieën. Ik open het bericht en zie dat het een foto is van hun zoontje Milan die het knuffelkonijn, dat ik vorige week op de post heb gedaan, stevig vasthoudt. Milan is maar een paar weken ouder dan Louise. Wij moeders hebben nu al besloten dat onze kinderen later moeten trouwen. Dat zou toch geweldig zijn? Dan weet ik in elk geval zeker dat Louise leuke schoonouders krijgt. Twee jaar geleden ging het in de groepsapp vooral over wijn drinken, borrelen en op stap gaan in Utrecht. Toen had ik nooit gedacht dat we het nu vooral over onze kinderen zouden hebben en de ene na de andere schattige foto naar elkaar zouden sturen. De Merel van toen had echt de kriebels gekregen van dat idee, maar die Merel is inmiddels zo veranderd. In het fotoalbum op mijn telefoon staan bijna alleen maar foto's van Louise. Ik kies er een uit die ik gisteren van haar maakte toen ze haar fruithapje at en stuur hem in de groepsapp. Soms lijkt het wel een wedstrijd wie de leukste foto stuurt. Hoe dan ook wint Louise altijd.

‘Voordat ze naar bed gaat moet ze een flesje. Tussendoor natuurlijk ook nog iets te eten,’ zeg ik terwijl ik Louise dicht tegen me aan druk. ‘En het is belangrijk

dat ze ook voldoende slaapt. Als dat niet lukt in haar bedje, dan moet je met haar wandelen. Want anders is ze echt heel erg moe en dan ...'

'Lieverd,' onderbreekt Luc me. 'Dit hebben we ook allemaal opgeschreven.'

'Dat weet ik wel, maar ik dacht ik leg het nog even uit.' Ik werp hem een blik toe die zegt dat hij hier niet zo licht over moet denken. Het is wel onze baby die we hier achterlaten. 'Ik bedoel ... Straks moet ze heel erg huilen en dan weten jullie niet wat jullie moeten doen.' Ik kijk naar Sophie en Maxime die tegenover me op de bank zitten.

Na die woorden staat Sophie op en komt ze naast me staan. Met haar wijsvinger streelt ze Louise over haar wang, waardoor mijn dochter direct haar mooiste glimlach opzet.

'Schat, het komt echt goed. En zo niet, dan bel-len we jullie gewoon,' zegt Sophie dan, terwijl ze haar perfecte bruine lokken over haar schouder veegt.

'Inderdaad. Het is niet alsof we aan de andere kant van de wereld zijn. Als het nodig is, zijn we hier bin-nen een kwartier.' Luc legt zijn hand op mijn been om zijn woorden kracht bij te zetten.

'Mag ik dit lieve wondertje dan nu knuffelen?' Sophie steekt haar handen uit en voordat ik kan tegenstribbe-len, pakt ze Louise uit mijn armen. 'Wij gaan het heel gezellig hebben, hè?' Ze wiegt zachtjes heen en weer en mijn dochter lacht nog steeds van oor tot oor.

Ik weet ook wel dat Louise in goede handen is. Sophie en Maxime zijn gek op haar en ze hebben inderdaad weleens vaker op Louise gepast. Dat was dan wel altijd bij ons thuis, terwijl Luc en ik druk bezig waren om de bed and breakfast te runnen. Hoewel ik hoopte dat ik samen met Luc alles wel kon regelen rondom de zorg voor Louise en het runnen van de bed and breakfast, ben ik heel blij met alle oppashulp. Ik weet niet hoe we het zonder die hulp hadden moeten doen. *Citron Meringuée* was in het hoogseizoen helemaal volgeboekt en er kwamen zelfs mensen zonder te reserveren die we af en toe moesten teleurstellen. Ik had nooit gedacht dat het zo goed zou lopen. Eerlijk gezegd was ik er bang voor dat er niemand zou komen. Dat ik de deuren op den duur had moeten sluiten en gewoon weer een baan als juf moest nemen. Ik ben het universum nog elke dag dankbaar dat dat niet het geval is. Als ik iets nooit meer wil, dan is het een baan in het basisonderwijs.

‘Aarde aan Merel!’

Door de stem van Sophie keer ik terug naar het hier en nu. ‘Sorry,’ zeg ik lachend. ‘Ik bedacht me net hoe blij ik ben met alle hulp die we hebben gehad in de afgelopen maanden. Ook van jullie.’

‘Ah, lieverd. Dat doen we toch heel graag voor jullie. We zijn ontzettend trots op wat jullie tot nu toe met *Citron Meringuée* hebben bereikt. Toch schat?’

‘Zeker weten.’ Maxime knikt instemmend. ‘Ik doe

het jullie niet na.'

Als ik die middag op de bank plof, voel ik pas hoe moe ik ben. De drukke periode in combinatie met zorgen voor Louise en mezelf, hebben me uitgeput. Ik kijk de kamer rond en probeer moed te verzamelen om op te ruimen. Sinds Louise kan kruipen, gooit ze alles overhoop. Blokjes, knuffels en doekjes liggen verspreid over de grond. Op de tafel staan nog borden en mokken en over de stoel hangt wat kleding. Via de grote ramen kijk ik naar buiten en dan valt me op dat die ook nodig gezeemd moeten worden. Als ik ergens een hekel aan heb is dat het wel.

'Gaat het, lieverd?' Luc komt naast me zitten en legt zijn arm achter mij op de rugleuning van de bank.

Ik laat mijn hoofd erop rusten. 'Ja. Ik ben moed aan het verzamelen om deze ontplofte bende op te ruimen.'

Luc streelt met zijn duim over mijn wang en kijkt me liefdevol aan. 'Weet je wat? Jij gaat even lekker op bed liggen en ik ruim hier op.'

Ondanks dat ik het idee van Luc geweldig vind, sribbel ik toch tegen. 'Nee, we doen het samen.' Het voelt niet goed om niet mee te helpen. Als ik een ander zie opruimen, dan móét ik helpen.

'Daar komt niks van in.' Luc veert op en steekt zijn handen naar me uit. 'Kom.'

Lachend sla ik mijn armen over elkaar en schud ik

mijn hoofd. ‘Jij bent toch ook moe? Laten we eerst samen opruimen en daarna een middagdutje doen.’

‘Ik heb geen tijd voor een middagdutje. Er wacht een hele to-dolijst om afgewerkt te worden.’

‘Huh, hoezo? Wat moet je allemaal doen dan?’ Ik trek een pluisje van de mouw van mijn vest. ‘Ik dacht juist dat je zei dat we even tijd voor elkaar hadden nu Louise er niet is.’

‘Klopt.’ Luc knikt. ‘Zodra ik mijn to-dolijst heb afgewerkt, heb ik alle tijd voor jou. En nu hup, naar boven jij.’

‘Maar ...’

‘Ik tel tot drie,’ zegt Luc quasi streng. ‘En bij drie ben je onderweg naar de trap.’

Ik blijf zitten waar ik zit en kijk hem uitdagend aan.

‘Eén ... Twee ...’

‘En wat doe je als ik bij drie nog niet ben opgestaan?’

‘Drie!’ Luc buigt zich voorover met een snelheid die ik niet had verwacht. Hij schuift zijn ene arm onder mijn knieholtes en zijn andere wurmt hij tussen mijn rug en de bank. Voor ik het weet trekt hij me naar zich toe en hang ik in zijn armen.

Ik gil het uit. ‘Luc!’ Mijn voeten bungelen in de lucht terwijl Luc met grote stappen naar de gang loopt. Alsof het hem geen moeite kost om mijn gewicht te dragen, rent hij zo ongeveer de trap op.

‘Zet me neer!’ roep ik lachend.

Om mij het zwijgen op te leggen geeft hij me kusjes

op mijn mond. Ik zit nog steeds in de rol van protest, maar kan zijn lippen niet weerstaan. Lucs kusjes zijn de beste van de hele wereld. Al staan ze wel op een gedeelde eerste plaats met de natte plakzoenen die ik weleens van Louise krijg.

Eenmaal in de slaapkamer gooit Luc me op bed en springt hij boven op me. Ik sla mijn armen om zijn nek en trek hem tegen me aan. Die vermoeidheid lijkt ineens mijlenver weg.

Het lijkt wel alsof het vorige week was dat we hier voor het eerst samen bij de Italiaan in Cordes-sur-Ciel zaten. Aan de andere kant lijkt het ook jaren geleden. In de twee jaar dat we elkaar kennen, is er zoveel gebeurd. Ik kan me nog goed herinneren dat ik op mijn eerste dag hier in Frankrijk de bakkerij *Celine et Luc* binnenstapte. Mijn relatie was voorbij, mijn hart was gebroken en ik deed mijn best mezelf moed in te praten dat emigreren naar Zuid-Frankrijk een goed idee was. Dat het huis dat ik had gekocht een bouwval bleek te zijn en mijn buurman niet bepaald zat te wachten op een bed and breakfast naast zijn huis, zorgde ook niet echt voor een beter humeur. Het zorgde er wel voor dat ik de verleiding van Luc om een citroen-meringuegebakje te kopen niet kon weerstaan. Ik vond eerlijk gezegd dat ik een taartje wel had verdiend. De conclusie: het citroen-meringuegebakje was het lekkerste taartje dat ik ooit had gegeten. Het

perfect gebakken deeg met daarin de friszoete vulling en de luchtige laag meringue; dat was het begin van heel veel taartjes. En het begin van Luc en mij.

‘Waar zit jij aan te denken?’ Luc zet zijn wijnglas op tafel en vouwt zijn handen in elkaar.

Ik doe hetzelfde en glimlach naar hem. ‘Aan de eerste keer dat we hier zaten.’

Hij pakt mijn hand vast en buigt een beetje voorover om er een kus op te geven. ‘Het is ons speciale plekje, hè?’

Als iemand van de bediening aan tafel verschijnt, laat Luc mijn hand los om de menukaarten aan de vrouw te overhandigen. Zonder dat ik aan hem heb doorgegeven wat ik wil eten, zegt hij: ‘Twee keer de pasta bolognese, s’il vous plaît.’

Eigenlijk neem ik altijd pasta bolognese als we hier zijn. Het is mijn lievelingsgerecht en het smaakt hier bijna net zo lekker als wanneer ik de versie uit mijn Italiaanse kookboek maak.

‘Lieverd.’

Ik verplaats mijn blik van de vrouw uit de bediening die bij ons tafeltje wegloopt naar Luc. Op zijn gezicht bespeur ik een lichte spanning. Ik kijk hem vragend aan en houd mijn hoofd een beetje schuin. ‘Ja?’

Hij schraapt zijn keel en speelt met het bestek dat voor hem op tafel ligt. Het mes legt hij precies parallel aan de lepel en daarna schuift hij ook zijn vork een stukje opzij. ‘Ik eh ... wilde iets tegen je zeggen.’

Om hem iets meer op zijn gemak te stellen, glimlach ik naar hem en buig ik een stukje naar voren zodat ik dichterbij hem ben. 'Je mag me alles zeggen. Als het maar niet over Louise gaat, want dan moet ik denk ik huilen.' Dat laatste voeg ik er als grapje aan toe, maar ergens denk ik dat het waar is. Het feit dat ze nu in een vreemd huis in haar campingbedje ligt, bezorgt me lichtelijk buikpijn.

'Louise is in goede handen, lieverd. Echt.'

Ik schud mijn hoofd om de gedachten aan Louise van me af te zetten. 'Dat weet ik. Maar vertel. Wat wou je zeggen?'

Luc schuift opnieuw met zijn bestek en kijkt me niet aan. Plotseling overvalt me een gevoel van angst. Heb ik iets verkeerd gedaan? Zou hij het zat zijn dat op dit moment alles in ons leven draait om Louise en de B&B?

'Wacht even.' Luc draait zich om en kijkt naar de ingang van het restaurant. Hij probeert contact te krijgen met een van de serveersters.

'Wat doe je?' fluister ik ongeduldig.

Als reactie steekt Luc zijn hand naar me op, terwijl hij nog steeds half gedraaid op zijn stoel naar het restaurant kijkt.

Waar heeft hij ineens last van? Vlug kijk ik om me heen naar de andere gasten op het terras. Het is druk vanavond en bijna alle tafels zijn bezet. Als ik naar het tafeltje naast ons kijk, kruist mijn blik die van de vrouw

die daar zit. Ze glimlacht hartelijk naar me. Met een betrappt gevoel kijk ik weer naar Luc, die inmiddels contact heeft gemaakt met iemand van de bediening. In plaats van naar onze tafel te komen, verdwijnt ze door de deur naar binnen. Luc draait zich met een gespannen gezicht weer terug naar mij en lacht een beetje zenuwachtig.

‘Wat is er?’

Nog voordat hij kan antwoorden, verschijnt er plotseling een man aan onze tafel. Eerst dacht ik dat het iemand van het restaurant was, maar in plaats van een overhemd en sloof draagt deze man een driedelig pak. En in plaats van een dienblad heeft hij een viool in zijn handen. Met opgetrokken wenkbrauwen kijk ik Luc aan. Hij lijkt totaal niet verrast en springt op van zijn stoel.

‘Wat doe je allemaal?’ fluister ik.

Hij legt zijn wijsvinger tegen zijn lip. ‘Ssst. Niks zeggen.’

De man in pak klemt de viool onder zijn kin en begint de meest mooie klanken te produceren. Mijn mond valt open van verbazing. ‘Luc ... Wat ...’

Nog voordat ik mijn vraag kan afmaken, duikt Luc naar de grond en gaat hij op één knie voor me zitten. ‘Lieve Merel,’ begint hij dan. ‘Jij bent de meest bijzondere vrouw die ik ooit heb ontmoet.’

Met grote ogen kijk ik hem aan. Gaat hij dit echt doen? Mijn hart gaat sneller kloppen en ik kijk even

snel om me heen. Alle ogen zijn op ons gericht. De man in pak speelt zo mooi dat ik alleen daarvan al bijna tranen in mijn ogen krijg.

‘Sinds jij in mijn leven bent gekomen lijkt het alsof de zon nog meer is gaan stralen. Alsof de bloemen nog mooier bloeien en alsof de lavendel nog lekkerder ruikt. Ik ben elke dag dankbaar voor het feit dat jij twee jaar geleden de bakkerij binnenkwam en ik je heb ontmoet.’ Hij pauzeert kort en gaat dan verder. ‘Je bent mooi, lief, zorgzaam, knap, intelligent ... Je zit vol humor en vol liefde voor alles wat je doet.’

De woorden van Luc raken me recht in mijn hart. De tranen staan inmiddels in mijn ogen terwijl ik luister naar de man die voor me zit.

‘En daarnaast,’ gaat Luc verder, ‘ben je de beste moeder die Louise zich kan wensen. Jij gaf mij het mooiste cadeau dat iemand me ooit kan geven. Een dochter. Terwijl ik dacht dat ik nooit meer een kind zou krijgen.’

Toen ik in verwachting bleek te zijn, was dat een grote schok voor mij. Maar voor Luc al helemaal. Een paar dagen voordat ik de positieve test in mijn handen had, vertelde hij namelijk dat hij volgens de artsen geen kinderen kon krijgen.

‘Chérie, jij bent het wonder dat mijn leven kleur geeft en ik wil elke dag van de rest van mijn leven met jou zijn,’ gaat Luc verder.

Na die woorden laat hij weer een stilte vallen. Een

stilte die wordt gevuld door de klanken van de viool. Normaal gesproken vind ik het heel ongemakkelijk om in het middelpunt te staan, maar op dit moment voel ik vooral trots. Trots vanwege de man die voor me zit. ‘Luc ... Ik weet ...’

Luc steekt zijn hand op. ‘Ik ben nog niet klaar,’ zegt hij met een glimlach.

In zijn ogen zie ik een glinstering. Ik ben dus niet de enige die emotioneel wordt van dit moment.

Dan schraapt Luc zijn keel. ‘Lieve Merel ...’ Zijn rechterhand beweegt langzaam naar zijn rechterbroekzak en terwijl ik toekijk hoe er een klein zwart doosje uit verschijnt, sla ik een hand voor mijn mond.

‘Wil je met me trouwen?’ Terwijl Luc die vijf woorden zegt, trekt hij in een soepele beweging het deksel van het doosje omhoog. Een subtiele gouden ring met een kleine diamant erbovenop is nu zichtbaar. De klanken van de viool verdwijnen naar de achtergrond. Ik kijk van de ring naar Luc en weer terug. Nog altijd met mijn hand voor mijn mond. Een onbeschrijflijk gevoel gaat door mijn hele lijf. Een combinatie van liefde, ongeloof en blijdschap. Ik kan geen woord uitbrengen, maar automatisch begint mijn hoofd bijna onzichtbaar te knikken.

‘Merel?’

Ik kijk van de ring terug naar Luc. Zijn glimlach is een beetje verzwakt en de spanning in zijn gezicht is terug.

‘Wil je mijn vrouw worden?’

Het geluid van de viool keert terug en ik word me bewust van de radiostilte die ik veroorzaak. Snel spring ik op van mijn stoel. ‘JA!’ roep ik zo hard als ik kan. ‘Ja! Ja! Ja! Dat wil ik. Heel graag!’ Terwijl ik mezelf voor Luc op mijn knieën laat zakken en ik mijn armen om hem heen sla, wordt het geluid van de viool overstemd door een hard applaus.

Hoofdstuk 2

De laatste dagen loop ik met een brede glimlach op mijn gezicht. En al helemaal als ik Luc ergens in mijn blikveld tref. Het idee dat hij binnenkort mijn man is, bezorgt me een fijne kriebel in mijn buik. Zo'n kriebel die de hele dag wel zou mogen blijven en die je vroeger als kind kreeg als het pakjesavond was. Tijdens het etentje hebben we het direct gehad over waar en wanneer de bruiloft zal plaatsvinden. De locatie was natuurlijk al snel duidelijk: *Citron Meringuée* is de perfecte plek. We hebben een grote tuin waar genoeg ruimte is voor de ceremonie, het diner kan bereid worden in onze eigen keuken en vrienden en familie kunnen blijven logeren. Check. Ook over het moment van de bruiloft werden we het snel eens: nog voordat het hoogseizoen van start gaat. Als we elkaar in april het jawoord geven, hebben we zelfs nog tijd om twee weken op huwelijksreis te gaan voordat de drukte van de zomer begint. Aangezien het in het laagseizoen veel rustiger is, hebben we de komende maanden voldoende tijd om alles te plannen en voor te bereiden. We hoeven ook helemaal geen gekke dingen en willen zoveel mogelijk zelf doen. Gewoon simpel. Zo moeilijk kan het plannen van zo'n bruiloft toch niet zijn?

Door het niet te groots te doen, houden we hopelijk geld over voor een mooie reis. Mijn fantasie slaat al helemaal op hol en bestemmingen als Mexico, Thailand en Japan zijn in gedachten al voorbijgekomen.

Ik klik het schermje van de babyfoon aan en zie dat Louise nog in diepe slaap is. Meestal laat ik haar na vier uur niet meer slapen, zodat ze in de avond snel in slaap valt, maar vandaag was ze zo moe dat ik haar toch nog even in bed heb gelegd. Zometeen moet ik het eten voorbereiden voor de gasten. Op dit moment is er een Nederlands stel in de lavendelkamer en twee Franse vriendinnen verblijven in de klaprozenkamer. Aangezien de gasten op dit moment allemaal de deur uit zijn, is dit een perfect moment om Lieke en Saar te vertellen over het huwelijksaanzoek. Hoewel het natuurlijk leuker is om dit nieuws te delen als ik mijn vriendinnen in het echt zie, duurt dat me echt te lang. Ik zoek naar de naam van Lieke in mijn telefoon en druk op videobellen. Terwijl de telefoon overgaat, zie ik mezelf op het scherm. De wallen onder mijn ogen laten zien hoe moe ik ben, maar toch voel ik een bepaalde energie door mijn lijf gaan. De energie van liefde en geluk.

‘Merel!’ Op mijn scherm verschijnt het altijd vrolijke gezicht van Lieke. Net als ik heeft ook zij wallen tot aan haar enkels. Als ik de verhalen van mijn twee vriendinnen moet geloven, is Milan elke nacht zo vaak wakker dat ze gemiddeld vijf uur slaap krijgen.